

eningen, at tage nøje hensyn til Amtsrådsforeningens indvendinger. De finder, at det er uheldigt med efterreguleringen af den kommunale andel af dødsbøbeskatning og mellemperiode-skat, da det ikke indgik i forudsætningerne for økonomiaftalen, så når lovforslaget bliver endeligt vedtaget, må vi gå ud fra, at man har taget højde for Amtsrådsforeningens indvending.

Marianne Jelved (RV):

Det Radikale Venstre er enig i det, de tidligere ordførere har sagt. Det er på mange måder et udmærket lovforslag, og vi er enige i, at ledighedsydelse for mennesker på fleksjob gøres til en del af budgetgarantien. Det er logisk set i lyset af, hvad der i øvrigt dækkes af budgetgarantien for kommunerne.

Vi er også enige i, at det er vigtigt, at der er så stor enighed som muligt mellem regering og kommuner. Det er af principielle grunde, jeg siger det, ikke af hensyn til den siddende regering, men fordi det af hensyn til sagens fremme er vigtigt, at forudsætningerne for den kommunale økonomi er så velkendte som muligt og så velbelyste som muligt på en måde, som begge parter er enige om. Derfor vil vi også være positive over for at ændre den måde, man laver afregningen mellem stat og kommune på, når det kan hjælpe.

Så skal jeg bare henvise til både hr. Tofts og fru Anne Baastrups bemærkninger om dødsbøbeskatning osv. Et godt råd til regeringen er: Bliv dog enige med Amtsrådsforeningen om også den del.

Line Barfod (EL):

Også Enhedslisten kan støtte lovforslaget. Jeg ser ikke nogen grund til, at jeg fortsætter med at gentage de samme gode argumenter, som andre er kommet med, men skal blot sige, at ligesom den foregående ordfører støtter jeg også bemærkningerne om svarene fra Amtsrådsforeningen.

Jann Sjørnsen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på området, hr. Mogens Nørgård Pedersen, ikke kan være til stede i dag, skal jeg på hans vegne tilkendegive, at Kristeligt Folkeparti også er positive over for det fremsatte lovforslag.

Vi hæfter os især ved, at den kommunale budgetgaranti udvides til også at omfatte de kommunale nettoudgifter til ledighedsydelse. Det er selvfølgelig i sig selv rigtigt, men vi ser

også positivt på det ud fra det synspunkt, at det jo mange gange er kommuner i yderkantsområderne, kan vi godt kalde det, som har budgetmæssige vanskeligheder netop som følge af ydelser som ledighedsydelse. Derfor er vi glade for, at de nu også bliver omfattet af den kommunale budgetgaranti, og man kan sige, at det er et lille regionalpolitisk plus, der opstår som følge heraf.

Vi er positive over for lovforslaget og vil selvfølgelig også i forbindelse med udvalgsarbejdet se på de spørgsmål, der er rejst i høringsvarene, også fra Amtsrådsforeningen, som flere ordførere har nævnt.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Claus Hjort Frederiksen, fg.):

Jeg vil gerne takke for tilslutningen til forslaget, og jeg vil vedrørende spørgsmålet om dødsbøskatten tilkendegive, at efter at Amtsrådsforeningen har henvendt sig om det, har Finansministeriet tilkendegivet, at man i forbindelse med næste års kommuneforhandlinger vil forsøge at løse det problem, Amtsrådsforeningen rejser. Men vi kan i øvrigt tage det op under udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 76:

Forslag til lov om ændring af lov om økonomisk støtte til politiske partier m.v. (Nedsættelse af den statslige partistøtte).

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 7/11 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Birthe Rønn Hornbech (V):

Forslaget drejer sig som bekendt om at nedsætte det statslige tilskud til partierne en smule. Dette forslag finder vi i Venstre er rimeligt, for når vi forlanger af andre, at der skal effektiviseres og udøves en stram økonomisk styring, er det også kun rimeligt, at vi selv lever op til de samme krav.

Venstre kan støtte forslaget.

Kl. 13.15

Jan Petersen (S):

Det her lovforslag er nok et eksempel på, at regeringen begår forligsbrud. Her har vi yderligere et forligsbrud. Det gør regeringen, når den finder det politisk nødvendigt.

Det er muligt, at det nye flertal i Folketinget mener, at det statslige partitilskud skal falde i de kommende år, men det er forligsbrud, og forlig skal kunne holde, også når der sker et flertals-skifte i Folketinget, ellers giver det ikke mening at lave forlig.

Hvad bliver situationen i dansk politik i fremtiden, hvis et forlig kun holder, til der er et nyt flertal, også selv om det er uopsagt? Hvad ville f.eks. VK-partierne have sagt, hvis den tidligere regering havde brugt sit flertal til at gennemføre yderligere besparelser begrundet i effektiviseringshensyn på forsvarets område? Det havde den tidligere regering faktisk et forslag om. Der blev råbt forligsbrud!, og den tidligere regering anerkendte, at forlig skulle holdes, når det blev anfægtet, selv om den daværende regering var uenig i, at der var tale om et forligsbrud.

Der er altså tale om noget nyt i dansk politik, der kan få langvarige konsekvenser. Hvem ved, om de partier, der nu medvirker til et forligsbrud, selv kan få samme sikkerhed i forlig, de måtte have behov for engang eller have ønske om politisk blev bevaret, også selv om det blev udsat for et flertalsskifte.

Vores nej i Socialdemokratiet til lovforslaget skyldes imidlertid ikke kun, at lovforslaget er udtryk for forligsbrud, vi er også uenige i forslags indhold. Det statslige tilskud til de politiske partier vil reelt være faldende i de kommende år. Vil det så medføre, at partierne effektiviserer sig, og er det i det hele taget staten, der skal tage stilling til, på hvilken måde partierne skal indrette deres effektivitet? Danske partier er i sammenligning med andre landes partier nøjsomme og båret af mange frivillige. Det er ikke, fordi

det er vores indtryk, at der bliver ruttet med kronerne, og der er heller ikke kroner at rutte med.

Så hvis man vil en real nedskæring af det statslige tilskud til de politiske partier, så kald en spade for en spade og hold fingrene væk fra, at staten skal komme formynderisk og afgøre, om partier kan være mere eller mindre effektive. Det er et uhørt angreb på partiernes suverænitæt, på foreningernes af suverænitæt. Så hvis man vil nedad i statstilskud, så kan man det.

Så kunne man selvfølgelig også, måske sådan lidt uden direkte at gå uden for lovforslaget, men alligevel som noget, der berører lovforslaget, spørge: Er der nogle, der bliver ramt mere end andre af det her? Tja, hvis man studerer Kommunaludvalgets bilag omkring, hvordan de politiske partier får bidrag, så kan man jo tydeligt se, at hos netop de to regeringspartier stammer en stigende andel af indkomsten fra såkaldt frivillige bidrag, liberale klubber, og jeg ved ikke hvad.

Spørgsmålet er, om det her lovforslag så når det mål, som regeringen har, nemlig at de politiske partier effektiviserer sig. Man kunne jo i og for sig gå direkte til sagen og sige: Vi ønsker lavere statsbidrag, og vi gør det også, fordi vi har vores på det rene. Vi kan nemlig selv hente øgede frivillige bidrag uden i øvrigt at oplyse særlig meget om, hvor store de er, og fra hvem de kommer.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Hr. Jan Petersen svang sig op til at tage ordet forligsbrud i sin mund. Blot til almindelig oplysning vil jeg gerne spørge hr. Jan Petersen, hvad det er for en aftale, hr. Jan Petersen henholder sig til. Er det aftalen fra 1986, da vi indførte partistøtten, eller er det aftalen fra 1995, da man forhøjede partistøtten?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg synes, at Det Konservative Folkeparti skylder os svar på, om man ikke har et forlig med Socialdemokratiet på det her punkt, i øvrigt også med andre partier.

Vi kan så godt botanisere i, om det er aftalen fra 1995. Lad os tage det udgangspunkt, det kan vi godt. Hr. Kirkegaard og Det Konservative Folkeparti kan jo behandle det forlig, som Det Konservative Folkeparti har med den tidligere regering, som man vil, men det får konsekven-

ser, hvis ikke man behandler det både i dets bogstav og i den ånd, det er indgået, og det er det, der er tale om her. Det er derfor, jeg anvender ordet forligsbud.

Kl. 13.20

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Det synspunkt har hr. Jan Petersen naturligvis lov til at anlægge, men så vil jeg da godt spørge hr. Jan Petersen, hvorfor aftalen af 1995, der jo blev indgået med en række partier, hvor ikke alle partier var med i aftalen fra 1986, så ikke er et forligsbud på aftalen fra 1986?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg er ikke bekendt med, men det kan muligvis blive opklaret via et opslag, at det forlig fra 1980'erne er blevet påberåbt samme anklage som dette forlig, som blev indgået i 1995, og jeg tror ikke, at hr. Kirkegaard behøver at bruge særlig meget mere tid på at gå rundt om diskussionen om, hvorvidt der er tale om forligsbud eller ej. Både i Det Konservative Folkeparti og i bl.a. Socialdemokratiet er det kendt stof, at der eksisterer et forlig.

Vi opfatter det her som et forligsbud, og dermed har Det Konservative Folkeparti også som forligspartner et problem i forhold til Socialdemokratiet og formentlig også de andre partier, der er i dette forlig.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Knud Erik Kirkegaard for en tredje kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Blot for god ordens skyld: Jeg er ikke enig i den beskrivelse af det historiske forløb.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Poul Nødgaard som ordfører.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg tror faktisk, at der vil være et vist behov her i Folketinget i dag for en generel debat om, hvad man forstår ved forlig, og hvornår man kan komme ud af forlig. Jeg synes, vi skulle prøve at holde os til de historiske kendsgerninger i forbindelse med det her lovforslag.

Jeg havde håbet på, at hr. Jan Petersen i sin ordførertale var fremkommet med oplysning

om, at det var hans parti og hans regering, der, i øvrigt sammen med Det Konservative Folkeparti – og sid nu fast i stolene – firedoblede partistøtten for nogle år tilbage, hvilket vakte stor modstand, bl.a. hos vores parti og også hos andre partier her i Folketinget.

Hvad er der så tale om med forslaget i dag? Der er tale om, at det tilskud, der skal udbetales i 2003, altså her om få måneder, sættes ned med 70 øre pr. stemme. For mit partis vedkommende, Dansk Folkeparti, drejer det sig om, at vi går fra 9,6 mio. kr. til 9,3 mio. kr. Vores verden bryder da ikke sammen af så beskeden en nedsættelse.

Hr. Jan Petersens og hr. Kirkegaards partier var også var i sin tid med, da man firedoblede støtten. At tænke sig, hvis vi i dag havde stået og behandlet et forslag om at føre partistøtten tilbage til det, den var, før den tidligere regering og De Konservative firedoblede partistøtten, så kunne jeg forstå, at man måske var lidt oppe på stolene.

Det her forslag er ikke engang udtryk for at tage den øverste del af flødeskummet af en lakage. Det er der ikke engang tale om. Der er nærmest tale om et fnug, man tager væk. Jeg synes, at det ville være klædeligt for Socialdemokratiets ordfører, hvis man havde fremlagt nogen dokumentation for, hvad det er, der vil bryde sammen for Socialdemokratiet, når man får nogle få hundrede tusinde mindre pr. år. Det er simpelt hen bare et spørgsmål om at foretage en meget, meget lille omprioritering af nogle løbende aktiviteter af forskellig art.

Vi kan varmt anbefale det her forslag, og vi lægger overhovedet ikke nogen skjul på – det er der ingen grund til at skjule – at Dansk Folkeparti gjorde en helhjertet indsats under finanslovforhandlingerne for at få taget hul på, at vi måske ikke ønsker en afvikling af partistøtten, det er der ikke tale om, men at vi i hvert fald gerne ville have den reduceret.

Jeg må i den forbindelse minde om, at da Dansk Folkeparti blev stiftet og vi gik til vores første folketingsvalg i 1998, skete det, uden at vi havde én eneste offentlig krone. Vi havde kun de kontingenter, vi fik ind fra medlemmer plus fra behjertede folk, der gav os nogle småbeløb, til at gennemføre vores første valgkamp og lave politiske aktiviteter for. Derfor står jeg fuldstændig uforstående over for, at det her forslag kan få hr. Jan Petersen til sådan ligesom at, nej, jeg vil ikke sige, at han koger lidt, men han er i hvert fald lidt ked af det. Det synes jeg ikke der er nogen grund til.

Jeg synes, man skulle erkende, at det her forslag er udtryk for, at man også kan gå i en anden retning end den retning, hvor det hele tiden stiger. Så et helhjertet tryk på den grønne knap, den dag det her forslag kommer til endelig afstemning her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Ja, mit humør fejler altså for så vidt ikke noget. Jeg er bare lidt ked af, at hr. Nødgaard og andre vil beskæftige sig med produktivitet i partierne. Det er jo private foreninger. Jeg synes, det er meget mere fair at diskutere produktivitet i staten, dér, hvor staten selv er arbejdsgiver.

Jeg ved godt, at vi også er uenige om, hvorvidt staten skal bidrage eller ej til politiske partier, og min anklage mod hr. Nødgaard er egentlig bare, at når jeg ved, hvad Dansk Folkeparti mener om det her, hvorfor går man så ikke bare ind og siger, at man vil have andelen af statsligt bidrag til partierne ned frem for at bruge denne her søforklaring?

Kl. 13.25

Jeg skal jo spørge hr. Nødgaard om noget. Jeg er enig i, at det er ikke noget, der vælter noget læs eller bringer Socialdemokrater eller andre i dårligt humør, det er færre penge, det her har med at gøre. Det er det principielle. Jeg vil gerne spørge hr. Nødgaard med hensyn til det indlæg, der lige var: Mener hr. Nødgaard, at det er særlig heroisk, at Dansk Folkeparti har etableret sig uden statsstøtte, når man ikke må bruge statsstøtte til at føre valgkamp for?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg har somme tider en hukommelse som en elefant. På et tidspunkt var der en udsendelse i Danmarks Radio, hvor fru Pia Kjærsgaard accepterede at ville modtage penge, mod at hun stillede nogle spørgsmål. Jeg vil spørge, om det er de behjertede mennesker, der yder tilskud til Dansk Folkeparti. Hvem er det, der yder tilskud til Dansk Folkeparti? Vil Dansk Folkeparti fortælle her fra talerstolen eller på anden vis, hvem det reelt er, Dansk Folkeparti får penge fra?

Det kunne jo være interessant for den almindelige danske offentlighed at få at vide, hvem det er, der finansierer Dansk Folkeparti, herunder om der uden for fjernsynets rækkevidde er givet tilskud til Dansk Folkeparti med modydelser, for det var helt tydeligt dengang i fjernsynet,

at fru Pia Kjærsgaard helt gav tilsagn om, at det skulle hun nok ordne.

Så det synes jeg kunne være interessant. Hvem er det, der er de behjertede mennesker, der yder Dansk Folkeparti penge?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Først i forlængelse af fru Anne Baastrups spørgsmål vil jeg da godt høre, om Dansk Folkeparti vil støtte forslag om, at partierne fremover skal offentliggøre, hvem det er, der giver bidrag helt ned til bidrag på 5.000 kr., ikke kun centralt til partiet, men også til lokalafdelinger og til enkeltkandidaters valgkamp.

Og så undrer det mig lidt, når hr. Poul Nødgaard siger, at man kun går ind for en beskæring af partistøtten. Tidligere har Dansk Folkeparti været ude og sige, at man var imod partistøtten, men da Enhedslisten så til sidste finanslov stillede ændringsforslag til finansloven og på den måde ville spare staten for over 80 mio. kr., så kunne Dansk Folkeparti lige pludselig ikke stemme for. Så jeg vil jo godt høre, hvad det egentlig er, Dansk Folkeparti mener omkring partistøtten, om det er sådan lidt afhængig af, hvad man opnår under finanslovforhandlinger, eller hvor har vi Dansk Folkeparti henne i denne her sag?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Hr. Jan Petersen brugte i sit indlæg udtrykket, at det var i orden, at det var efter statens produktivitet, men at vi herinde ikke har noget at gøre med partiernes produktivitet. Nej, det har vi ikke, men det er os her i Folketinget, der fastlægger rammerne for, hvad partierne har at gøre godt med med hensyn til aktiviteter og dermed også produktivitet.

Fru Anne Baastrup spørger mig om, hvilke behjertede mennesker det er, der yder til Dansk Folkeparti: Jamen se vores regnskaber. De er da ikke nogen hemmelighed. Regnskabet er offentligt. Jeg tror, at vi sidste gang kun havde én, der gav os over de 20.000 kr., hvor man skal oplyse navnet, altså ikke, hvor meget pågældende har givet over 20.000 kr., men man skal oplyse, når det er over 20.000 kr. Der var vist kun én, og så er der nogle småtilskud, 1.000 kr. her og 1.000 kr. dér. Jeg kan ikke se, at det kan have nogen interesse hverken for SF eller andre at få at vide, hvem de pågældende personer er, og vi har hel-

ler ikke nogen som helst planer om at give nogen oplysninger.

Men hensyn til modydelser synes jeg, det er et lidt infamt spørgsmål. Vi kunne aldrig nogen sinde drømme om at lave noget, der ikke tåler dagens lys, så det spørgsmål har jeg ikke nogen planer om at besvare, for det finder selvfølgelig naturligvis ikke sted.

Fru Line Barfod tager ligesom hul på det forslag, der kommer til behandling her i Folketinget i løbet af ganske kort tid, hvor der skal tages stilling til, om lokalforeninger, kredse, amtsforeninger og også tilskuddene til moderpartierne skal sættes ned til en grænse på 5.000 kr. Det har vi ikke drøftet endnu i gruppen. Det drøfter vi den dag, det kommer op. Men personligt vil det da ikke forstyrre min nattesøvn, det vil så bare give lidt mere regnskab, men så skal der endnu flere på den liste.

Jeg tror ikke, der bliver ret mange flere på vores liste i landsorganisationen, for de tilskud, vi får, er næsten nede i 1.000-kr.s-klassen. Jeg ved ikke, hvorfor man så gerne vil have så mange hældt op på listen, men det er altså ikke noget, der vil give de store problemer.

Så tror jeg, at jeg vist har været hele rækken igennem. Nu kan jeg også se, at den røde lampe lyser. Jeg er villig til at svare videre, for denne her sag er ikke en, der synes at være af de helt store, det burde den ikke være for nogen dele af Folketinget.

Kl. 13.30

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

O.k., vi forstår ikke hinanden. Altså det der med, at staten ikke skal blande sig i partierne, fænger ikke hr. Nødgaard. Kunne jeg så ikke bare spørge på en anden måde: Hvorfor ikke i stedet for det omsvøb sige direkte, at man synes, staten giver for meget til de politiske partier, og at de skal have mindre? Det er da til at have med at gøre. Så kan vi være uenige i stedet for at gå den her vej rundt.

Så vil jeg lige stille hr. Poul Nødgaard et supplerende spørgsmål i forhold til den seneste besvarelse, som vi lige har fået: Kan hr. Poul Nødgaard bekræfte, at Dansk Folkeparti også har fået tilskud fra A.P. Møller?

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg glæder mig da over, at Dansk Folkeparti nu ikke længere vil kunne fanges af Rapporten eller

andre aktive journalister i forsøget på at omgå reglerne om, hvad der skal offentliggøres.

Jeg glæder mig også over, at Dansk Folkepartis ordfører tilsyneladende synes – det var lidt tøvende – det er i orden, at vi får vedtaget SF's gamle forslag om, at der skal være åbenhed i partiregnskaberne, hvis det drejer sig om tilskud, der ligger over 5.000 kr.

Så glæder jeg mig meget til at høre besvarelsen af hr. Jan Petersens spørgsmål, og i øvrigt kunne jeg også godt tænke mig at få at vide, hvilke andre større erhvervsvirksomheder der yder tilskud til Dansk Folkeparti, men som ligger under grænsen på 20.000 kr. I og med at hr. Poul Nødgaard tilsyneladende er meget åben over for at besvare alle spørgsmål, synes jeg, det kunne være meget interessant for offentligheden at få at vide: Hvem er det egentlig, der finansierer Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Poul Nødgaard var lidt uforstående over interessen for at få offentliggjort, hvem der yder tilskud til partierne. Men det er jo nok så væsentligt for offentligheden at vide, hvem der støtter de forskellige partier. Det er væsentligt, når man skal vurdere, hvad det er for nogle budskaber, partierne går ud med, at vide, hvem der støtter, og hvor de har deres venner henne. Så derfor interessen for at få ændret på reglerne for det.

Det spørgsmål, som hr. Poul Nødgaard ikke nåede at besvare, var, at tidligere har Dansk Folkeparti været ude at sige, at man var imod parti-støtten og ønskede, at den skulle afskaffes. Det stillede Enhedslisten så ændringsforslag om til finansloven i foråret, fordi vi også er imod den statslige partistøtte, men da kunne Dansk Folkeparti ikke støtte vores forslag.

Nu stiller vi ændringsforslag igen til den finanslov, som vi snart skal behandle, og så vil jeg høre: Vil Dansk Folkeparti så støtte vores ændringsforslag? Så ville der jo blive lidt flere penge til nogle af dem, der har det sværest her i samfundet, og som Dansk Folkeparti jo ellers har skåret ned over for.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg tager som sædvanlig spørgsmålene i rækkefølge.

Til hr. Jan Petersen, om vi giver for meget til partierne, må jeg sige, at det er jo det, det her

forslag er udtryk for. Vi synes, at partistøtten er blevet for høj.

Og i samme åndedrag kan jeg besvare spørgsmålet fra fru Line Barfod med, at under sidste års finanslov følte vi os forpligtet til det. Fru Line Barfod og SF har flere gange prøvet sammen med De Radikale at indgå en finanslovaftale, og så skal der også være orden i tingene. Når man har indgået en finanslovaftale, er der nogle ting, man er enig om, og når man er det, er man enig om dét.

Det er det samme med det her forslag. Det er udtryk for, at vi over de kommende 3 år har fået påbegyndt – jeg siger udtrykkeligt påbegyndt, men læg mærke til, at det ikke alene er for 2003, for det fortsætter i 2004 og 2005 med en vis effekt – at vi får en lille afvikling af en del af partistøtten. Det er det, vi har kunnet komme igennem med, og de partier, der nu ligesom rejser en kritik her, har jo selv i årevis, de sidste 10 år, da de var støttepartier for den socialdemokratiske ledede regering, prøvet lignende kompromiser. Så langt har man kunne nå ad den vej, som man nu har villet.

Med hensyn til fru Anne Baastrups spørgsmål om forslaget om de 5.000 kr. har jeg svaret en gang. Det forslag tager Dansk Folkepartis folketingsgruppe stilling til, når det kommer til behandling her i salen. Jeg har læst forslaget, men vi har ikke behandlet det i vores folketingsgruppe, og jeg synes ikke, det er rimeligt, at vi i forbindelse med partistøtten begynder en lang videnskabelig drøftelse af et forslag, der kommer til behandling om 14 dage eller 3 uger – og så kan man godt trække lidt på smilebåndet.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvem der giver tilskud til Dansk Folkeparti: Jamen kære venner, hvad tænker man på? Tag dog partiregnskaberne frem. De udkommer i bogform en gang om året, og der kan man læse det. Vi har f.eks. ikke modtaget tilskud, i hvert fald ikke i sidste finansår, fra A.P. Møller. Hvorfor er det så interessant, hvem man får tilskud af? Hvis man har så stor interesse, så tag dog de partiregnskaber frem og læs præcis, hvem der har givet hvad.

Kl. 13.35

Og ja, jeg vil godt bekræfte, at vi faktisk er imod partistøtte. Det er vi. Det lægger vi hovedet ikke skjul på. Vi har så indledt en forhandling med regeringen, ligesom vi har gjort på så mange andre områder. Flere af forslagene kommer til behandling her i salen i dag på socialområdet, hvor vi skridt for skridt søger at få

vores politik ført igennem. Det er det, jeg synes at man må have en vis respekt for i oppositionen.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det, der undrer mig, er, hvis Dansk Folkeparti har indgået aftaler med regeringen, der gør, at man ikke må spare staten for udgifter. Aftalerne, musefældeklausulerne, som nogen kalder dem, plejer at gå ud på, at man ikke må påføre staten nye udgifter, fordi man har aftalt i finanslovaftalerne, hvad det er for udgifter, der skal være. Det, der undrer mig, er, at Dansk Folkeparti også går med til, at man ikke må lave besparelser for staten. Det er det, der er det mærkelige.

Generelt er det jo så lidt sjovt at have et parti, som ofte stemmer imod sin egen politik. Vi andre plejer jo at have den holdning, især os fra Enhedslisten, at vi vil stemme for den mindste forbedring, uanset hvem der fremsætter den. Vi prøver at opnå så meget, vi kan, i forlig, men det skal altså ikke afholde os fra, at hvis vi kan opnå flertal på anden vis for vores politik, prøver vi det. Det, der er lidt sjovt med Dansk Folkeparti, er, at de ligesom deponerer hele deres holdningovre hos finansministeren og ikke vil stemme for egen politik.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg vil blot benytte lejligheden til at bede hr. Poul Nødgaard om at gå op og bekræfte fra Folketingets talerstol, at Dansk Folkeparti modtager og har modtaget støtte fra A.P. Møller. Jeg synes, det ville være en glimrende nyhed også at fortælle, hvor stort beløbet var.

Så kunne jeg dernæst blot gøre den kommentar, at med hr. Poul Nødgaards seneste indlæg står det hundrede procent klart nu, at hr. Poul Nødgaard forholder sig til et andet forslag end det, der er fremsat i Folketinget. For det forslag, der er fremsat i Folketinget, pålægger partierne en nedgang med henvisning til, at de skal være mere effektive, men hr. Nødgaard siger, at det, hans parti ønsker, er en nedgang i statstilskudet.

Jeg synes faktisk, at det forslag, hr. Nødgaard taler om, ville være et rigtigt forslag at drøfte i Folketinget, for det handler om det, som er hr. Nødgaards synspunkt, nemlig at partierne skal have mindre tilskud. Det er et ærligt og ordentligt synspunkt. Det er bare ikke det, der står i forslaget.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Det bliver jo gentagelse på gentagelse. Men lad mig så til ære for fru Line Barfod sige, at vi stemmer for alle de ting, som vi har indgået en finanslovaftale om. Nøjagtig som Enhedslisten også i sin tid, da man formentlig var i opposition, stemte for en lang række ting, som man havde indgået aftale med regeringen om. Så jeg kan slet ikke forstå spørgsmålet, for vi har indgået den krystalklare aftale med regeringen, at vi skal tage toppen af de her tilskud, og det er det, som det her forslag meget enkelt er udtryk for.

Så vil jeg bede hr. Jan Petersen om at høre efter. Jeg synes, det er på kanten til noget temmelig ufint at begynde at stå og fremhæve enkelte store, danske virksomheder her i en folketingsdebat. Det har man naturligvis lov til, men jeg synes, det er ufint at gøre det for tredje gang.

Jeg tror godt, at jeg tør sige hundrede procent sikkert – jeg kan ikke huske vores senest aflagte regnskab – at der i hvert fald ingen tilskud er fra firmaet A.P. Møller. Og havde der så været det, hvad så? Hvor får Socialdemokratiet tilskud fra? Fra en lang række fagforeninger og lignende. Hvis så Dansk Folkeparti skulle få fra en enkelt større erhvervsvirksomhed, bryder Socialdemokratiets verden så sammen af den grund?

De beløb, vi får som Danmarks tredjestørste parti fra virksomheder, er lig nul i forhold til det, Socialdemokratiet får fra den danske fagbevægelse. Nu er der så noget, der tyder på, at Socialdemokratiet begynder at få noget mindre, efterhånden som man får øjnene op for, at Socialdemokratiet alligevel ikke er arbejdernes parti.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg vil gerne slå fast, at i Det Konservative Folkeparti er vi tilhængere af offentlig partistøtte. Det var vi, da den offentlige partistøtte blev indført i 1986 med virkning fra 1987. Og det var vi i 1995, da en række partier forhøjede beløbet, der skulle gå til den offentlige partistøtte.

Kl. 13.40

Vi er tilhængere, fordi vi har den opfattelse, at det arbejde, der udføres i partierne, er et vigtigt arbejde for det danske folkestyre, og vi er også klar over, at dette arbejde koster ganske mange penge under nutidens vilkår. Derfor er der altså også grund til at vise offentlig bevågenhed i forhold til at give støtte til de politiske partier. Det er jo heller ikke sådan, at det forslag, som vi behandler her i dag, principielt rokker ved det for-

hold, at der naturligvis skal være offentlig støtte til de politiske partier i Danmark.

Nu er det jo sådan, at i forbindelse med finansloven for 2003 er der indgået en aftale mellem en række partier om at stille effektivitetskrav i den offentlige sektor – her tænker jeg specielt på statens område – og ud fra en rimelighedsbetragtning kan jeg godt se fornuften i, at man stiller præcis det samme krav til de politiske partier. Det har vi ingen problemer med, og som et led i den samlede aftale om finansloven kan vi anbefale, at Folketinget vedtager lovfor-
slag nr. L 76.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Socialdemokratiet har et forsvarsforlig med Det Konservative Folkeparti og andre partier. Deri er også aftalt, hvordan indkomster og udgifter skal se ud i de kommende år.

For et par år siden, husker jeg, forsøgte vi at effektivisere staten ved at lave mere effektive indkøb, og vi foreslog i den forbindelse, at den effekt, der ville komme ud af det, også skulle gælde for forsvarrets område. Det var hr. Kirkegaards parti uenig i, og man råbte forligsbrud, hvis vi gennemførte det, selv om der var flertal for det i Folketinget. Vi undlod at gøre det.

Nu er vi i en situation, der er af præcis samme karakter. Vi har et forlig med Det Konservative Folkeparti, der via partistøtteleven fastlægger, hvordan dette område skal behandles, indtil det forlig bliver opsagt, og det er ikke opsagt i forbindelse med folketingsvalget.

Så vil jeg gerne høre hr. Kirkegaard: Hvori er forskellen mellem det, Det Konservative Folkeparti udsatte den tidligere regering for, og som den anerkendte og derfor undlod at gennemføre med det flertal, og så den situation, vi er i nu? Jeg mener, at hr. Kirkegaard er ude i et forligsbrud.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Der blev indgået en aftale for 8 år siden mellem en række partier om, hvordan man skulle stemme i Folketingssalen i forbindelse med en række forslag, dels forslag fra regeringen, dels forslag fra oppositionen og dels en række ændringsforslag.

Denne aftale blev gennemført til punkt og prikke, men at kalde det et forlig er efter min opfattelse en misforståelse. Så vil den gamle aftale fra 1986 også være et forlig, og det har jeg indtil

nu ikke hørt at nogen ville hævde. Jeg mener altså ikke, at vi har et forlig med Socialdemokratiet på dette område her.

Men vi har et forsvarsforlig, og det står vi naturligvis fast på skal overholdes af de partier, som har indgået forsvarsforliget. Vi har et efterlønsforlig, og her bør partierne også overholde den aftale, der er indgået. Men det gør Socialdemokratiet jo ikke. Socialdemokratiet begik eklatant forligsbrud om efterlønnen i 2000, da man vedtog finansloven for 2001, hvor man oven i købet ændrede i den tekst, som var til rådighed, da vi indgik efterlønsforliget. Vi påpegede fra Venstre og De Konservative, at det var et brud på forliget, men i Socialdemokratiet var man bimplende ligeglad.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Selvfølgelig er den aftale, hr. Kirkegaard henviser til, et politisk forlig, og jeg synes, at hr. Kirkegaard skulle tale med dem, der indgik det, for at få bekræftet, at sådan forholder det sig. At Det Konservative Folkeparti så måtte have et problem i dag, er Det Konservative Folkepartis eget problem.

Socialdemokratiet har klart den forventning, at Det Konservative Folkeparti overholder forliget. Vi håber, at Det Konservative Folkeparti vil gøre det i fremtiden, og at man derfor vil insistere på, at der er et forlig på det her område, og at man derfor stopper dette forslag.

Nu skal jeg så for god ordens skyld spørge: Har vi heller ikke noget satspuljeforlig?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg behøver ikke at spørge nogen for at få bekræftet, at vi har et efterlønsforlig. Jeg var faktisk selv med til at indgå det. Men til trods for at det var indgået, tillod den tidligere regering sig at ændre på forliget – oven i købet inden for den samme valgperiode, hvor forliget om efterlønnen var indgået – ved at nedsætte bidraget til a-kasse-kontingentet, selv om det udførligt var anført i papirerne omkring efterlønsforliget, hvad dette beløb skulle andrage. Det var et eklatant forligsbrud.

Kl. 13.45

Det er der ikke tale om i den her sag, eftersom der efter vores opfattelse heller ikke er et forlig, men en stemmeaftale fra 1995 om, hvordan man i en konkret situation skulle forholde sig, når

man trykkede på henholdsvis de grønne og de røde knapper her i Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg skal for så vidt blot spørge hr. Kirkegaard, hvor i det forlig om efterløn der står, at a-kassebidraget skal have det niveau, det havde, da det blev indgået? Det efterlønsforlig forholder sig til efterlønsbidraget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Hvis hr. Jan Petersen læste stakken af papirer omkring efterlønsforliget igennem, ville han kunne finde, præcis hvor stort efterlønsbidraget skulle være, og hvor stort a-kasse-kontingentet skulle være. Det fremgår klart af papirerne, som jeg må erkende at jeg ikke har taget med i dag – nu er det jo for så vidt også et andet lovforslag, vi behandler – men det fremgår klart af bilagene til det forlig, der var omkring efterlønnen.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Da hr. Aage Frandsen heller ikke kan nå frem, skal jeg på hans vegne give udtryk for SF's holdning.

Jeg husker tydeligt, dengang forliget om statstilskuddet til partierne blev indgået, og jeg husker også tydeligt, hvilket parti der helt klart havde en fordel af det, og jeg husker, at de daværende formænd fra De Konservative var ganske tilfredse med den aftale. Men jeg skal i øvrigt ikke gå ind i spørgsmålet om, hvorvidt det her er forligsbrud eller ej. SF fandt, at det var en forkert beslutning, der blev truffet. SF fandt, at det var et forkert forlig.

Vi står så over for, om vi skal støtte det her lovforslag. Sagen er nemlig den, at lovforslaget jo lægger op til, at man så også samtidig bekræfter, at det er en rigtig god idé, at man har en grønthøstermetode på den offentlige virksomhed. Vi finder, at de voldsomme besparelser, som de statslige virksomheder er udsat for, også de kommunale og amtskommunale, er en forkert vej at gå.

I og med at SF støtter det her lovforslag, skal det ikke under nogen omstændigheder tages som et udtryk for, at vi støtter, at regeringen kører en med hovedet under armen-politik over for den offentlige virksomhed. Vi ser, at der sker

nogle forkerte prioriteringer, vi ser åbenlyst nødvendige ting blive nedprioriteret, fordi der simpelt hen ikke er ressourcer i det offentlige til at gennemføre det.

Så derfor: Vi vil ikke afvise forslaget, men vi afviser på det bestemteste begrundelsen, nemlig at man skal ligne de offentlige virksomheder med hensyn til effektiviseringer. Vi synes ikke, at det er den rigtige begrundelse. Den rigtige begrundelse er, at man ikke finder, at det er nødvendigt at have statstilskud af denne her størrelse.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):
Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten er imod statsstøtten til partierne og kan derfor også støtte dette forslag som et lille skridt på vejen til at afskaffe partistøtten.

Vi har jo stillet ændringsforslag til finansloven adskillige gange om, at man afskaffer partistøtten, og vil også gøre det til den finanslov, der kommer til behandling om nogle få uger. Og jeg kan da endnu en gang til oplysning for Dansk Folkeparti oplyse, at Enhedslisten altså har det sådan, at vi stemmer for vores politik.

Når vi indgår forlig på forskellige områder, er det klart, at så er de forlig så langt, som vi kan nå, men vi ville aldrig binde os til, at vi så ikke måtte stemme for vores egen politik uden for forligene. Det synes vi er en meget mærkelig måde at arbejde på, at man skal gå imod sin egen politik, sådan som Dansk Folkeparti åbenbart binder sig til at gøre, i og med at de går ind i finansloven.

Kl. 13.50

Så vil jeg også gerne sige, at selv om det først er på onsdag, vi skal behandle forslaget om åbenhed i regnskaberne hos partierne, så synes vi, at det er en væsentlig del af debatten omkring partistøtte. Vi synes ikke, man skal have støtten fra staten. Til gengæld mener vi, at der skal være fuld åbenhed om, hvilke virksomheder og privatpersoner det så er, der støtter partierne, så man kan se, hvem der finansierer partierne; så man kan se – som vi kan se i gennemgangen af det bilag, vi har fået i Kommunaludvalget – hvad det er for virksomheder, der støtter hvilke partier. Det giver jo et lille fingerpeg om, hvilke interesser det er, der kæmpes for po-

litisk, når man ser, hvem det er, støtten kommer fra.

For at man ikke skal kunne omgå reglerne ved, at man bare får støtten lokalt eller til de enkelte kandidater, så finder vi, det er vigtigt, at reglerne bliver ændret, så det også er støtte, der gives lokalt og til kandidaterne, der skal været omfattet.

Så vil jeg også gerne sige, at når vi støtter det her forslag, er det altså ikke, fordi vi går ind for grønthøstermetoden, men fordi vi går ind for, at man afskaffer tilskuddet, og det her er så en lille del af det.

Vi mener, grønthøstermetoden er noget af det mest ødelæggende, man har: at man går ind på den måde og siger, at alle skal spare uanset hvad, i stedet for at gå ind og lave en politisk prioritering af, hvilke områder man ønsker at spare på. Det er en fuldstændig tåbelig måde.

Jeg er meget enig med dem, der har været oppe at sige, at det her med at sige, at det er, fordi der skal effektiviseres og grønthøstermetoden også skal ramme partierne, den går altså ikke. Det er, fordi man ønsker at afskaffe partistøtten, og så kan man lige så godt sige det åbent, at det her er så langt, man kunne nå, hvis der skulle være flertal for det. Men at kalde det grønthøstermetoden er altså noget mærkeligt noget.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu er jeg faktisk forvirret på et højere plan. Hvis partistøtten skal sættes ned, hvilken anden metode skulle man så anlægge end at nedsætte det kronebeløb, man får pr. stemme, med et antal øre?

Jeg forstår, at fru Line Barfod er imod det. Vil fru Line Barfod og hendes parti have, at hvis vi skulle spare det her antal millioner kroner, så skulle man gå ind under det og det parti og sige, at de skal spare på det og det og det osv.? Sådan har jeg forstået det, men det kan jo være, at jeg er tungnem.

Fru Line Barfod tog afstand fra grønthøstermetoden. Men man kan diskutere, om det her er grønthøstermetoden. Jeg tror, det er 24 kr., der bliver sat ned til 23,30 kr. eller noget i den retning. Det synes jeg da er det mest retfærdige system, når man vil beskære det.

Men forklar lige endnu en gang Folketinget, om alle har misforstået Enhedslistens indlæg her.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg skal ikke kunne sige, hvad alle har forstået eller ikke har forstået. Jeg kan sige, at det, jeg udtalte mig imod, ikke var den tekniske metode, med hvilken man gennemfører denne nedskæring, det var det argument, man bruger, om, at det er, fordi man skal have en grønthøstermetode, ligesom man har på andre områder i staten, hvor man jo lader grønthøsteren køre hen over alle mulige dele af den statslige forvaltning. Og det mener vi er et stort problem.

Men som sagt støtter vi, at man skærer ned på partistøtten, og det er klart, at skal man gøre det teknisk, så er det denne måde, man gør det på. Vi så helst, at man helt fjernede partistøtten, men kan støtte det her som et skridt på vejen.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Niels Helveg Petersen som ordfører.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte dette lovforslag. Vi er en del af en aftale om partistøtten. Vi havde den opfattelse dengang, og har det stadig væk, at det var en god aftale, der havde rigtige principper for partistøtten, og derfor kan vi ikke støtte det. Vi finder også, at forslaget er et brud på en aftale mellem partierne, og det er derfor heller ikke det sidste ord, der er sagt i den sag.

Jeg synes, der tilbagestår en principiel drøftelse med regeringen om, hvorledes man håndhæver sine forlig. Ved tidligere lejligheder er der regeringsrepræsentanter, der har udtalt, at selvfølgelig holder man sine forlig, men efter vores opfattelse er dette lovforslag ikke udtryk herfor. Vi kan ikke stemme for forslaget.

Jann Sjursen (KRF):

Heller ikke Kristeligt Folkeparti kan støtte lovforslaget. Vi er ganske vist ikke forligspartnere, så den del af diskussionen skal jeg ikke blande mig i, men jeg finder, at det argument, som er blevet fremført fra regeringspartierne side og jo i særdeleshed fra Dansk Folkeparti side, om, at når man udsætter statslige institutioner og ministerierne for produktivtets- og effektiviseringsbesparelser, bør partierne også holde for, ikke holder. For partierne er jo ikke en del af den statslige sektor som sådan. Staten kan som arbejdsgiver beslutte sig for at gennemføre visse besparelser og også bruge den såkaldte grønthøstermetode, men partierne er, som vi ser det,

ikke en del af staten – og heldigvis for det i øvrigt. Så det argument holder ikke.

Kl. 13.55

Bortset fra det vil jeg også sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side ikke synes, at grønthøstermetoden – heller ikke i forhold til staten – er en god idé, og vi har også vendt os imod flere af de besparelser, som er kommet til udtryk ved grønthøstermetoden under finanslovforhandlingerne. Det gælder ikke mindst nogle af de besparelser, som er blevet iværksat på uddannelsesområdet.

Der har man jo så fra regeringens side – i øvrigt mange gange – lavet nogle omstillingsreserver, sådan at uddannelsesinstitutioner kan søge om de penge, som de i første omgang er blevet pligtige at spare. Men jeg forstår, at der ikke er nogen omstillingsreserve forbundet med den besparelse, som man lægger op til her i forhold til de politiske partier. Og det er såmænd nok også meget fornuftigt.

Jeg vil godt sige, at i forhold til det rent principielle omkring partistøtten finder vi – men det er en anden sag, og det er et andet tidspunkt, den debat skal tages på – at man burde gøre støtten afhængig af andre elementer end blot det, hvor mange stemmer man nu får til et folketingsvalg. Vi synes, at partistøtten også meget gerne må afspejle partiernes folkelige forankring, som det også kommer til udtryk f.eks. i forhold til, hvor mange medlemmer partierne har, og det kunne også være andre mere aktivitetsrelaterede principper for, hvor meget partierne skulle have i partitilskud. Men det er som nævnt en helt anden debat.

I forhold til lovforslagets ærinde her i dag, nemlig at omfatte de politiske partier af grønthøsteren, som har høstet i forhold til ministerier og statslige institutioner, siger vi fra. Vi finder ikke, at det er formålstjenligt at indrullere partierne i den sag.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det beskæftigelsesministeren som fungerende indenrigs- og sundhedsminister.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Claus Hjort Frederiksen, fg.):

Jeg synes, at forslaget her sender et meget vigtigt politisk signal, nemlig at de politiske partier ikke freder sig selv, men underkaster sig de samme begrænsninger, som gælder for det, vi i øvrigt foretager os herinde på statens område. Vi underkaster os de samme regler, og dermed be-

frier vi os fra en mistanke om, at det, vi foretager herinde, kun er noget, der skal ramme de andre, men at lige så snart det har noget med os selv at gøre, får piben en anden lyd.

Hr. Jan Petersen kom i sine bemærkninger ind på, at man kunne opfatte det her som en straffeaktion vendt mod nogle partier og ikke mod andre partier. Jeg tror, hr. Jan Petersen antydede, at der var nogle partier, der fik frivillige bidrag, og at Socialdemokratiet herved blev ramt mere end andre partier blev ramt. Det er vel en sandhed med modifikationer. Jeg ved ikke, om hr. Jan Petersen antyder, at de bidrag, som Socialdemokratiet modtager, ikke er frivillige, og at det derfor er en anden type frivillige bidrag, som Socialdemokratiet modtager, for beløbsmæssigt svarer det jo fuldstændigt til det, som Venstre og De Konservative modtager.

Men det kan jo være, at hr. Jan Petersen har dårlige erfaringer med modtagelse af frivillige bidrag. Og så synes jeg da, det er vigtigt, at vi her i debatten får frem, om Socialdemokratiet har været ude for, at der bliver stillet politiske betingelser i forbindelse med de frivillige bidrag til arbejdet. Der kan jeg på både Venstres og De Konservatives vegne sige, at sådanne betingelser accepteres ingen af vore partier, når vi modtager frivillige bidrag.

Jeg synes, at åbenhed omkring bidrag til de politiske partier er meget vigtig, og derfor skal vi selvfølgelig også offentliggøre større bidrag i forbindelse med aflæggelse af vore regnskaber. Jeg kan for regeringspartierne vedkommende sige, at der har vi ikke rigtig noget at skjule i den sag. Så det synes vi er et emne vi skal arbejde med.

Men jeg vil da gerne høre, om – punkt 1 – hr. Jan Petersen mener, at disse bidrag, Socialdemokratiet modtager, ikke kan rubriceres som frivillige bidrag, og – punkt 2 – om hr. Jan Petersen har været ude for, at der bliver stillet politiske betingelser i forbindelse med modtagelse af disse bidrag.

Kl. 14.00

Jeg takker for en god debat, der har været blandt partierne, og for slutningen til forslaget, og under udvalgsarbejdet vil der være lejlighed til at stille uddybende spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det hører til almindelig høflighed at svare på spørgsmål, så det gør jeg. På det første spørgs-

mål er svaret ja. På det andet spørgsmål er svaret nej.

Så vil jeg gerne lige spørge ministeren om en enkelt ting. Når det nu er så magtpåliggende at få sendt signalet, hvorfor omfatter det signal, regeringen og Dansk Folkeparti vil sende, så ikke forsvar og politiet? Det er jo også et meget stort område, der er fritaget for netop det sædvanlige produktivitetskrav.

Så kunne jeg endelig tillade mig at spørge mere principielt: Er ministeren og regeringen enige eller uenige i det synspunkt, som også hr. Niels Helveg Petersen fremførte, at der er tale om et forlig? Er ministeren og regeringen enige i det, som hr. Jann Sjørnsen fremførte, nemlig at det her ikke er statsvirkomheder, vi har med at gøre, det er partier, som er uden for staten? Mener Venstre, som jo repræsenteres af ministeren, at det her er noget, staten skal blande sig i?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu skal jeg jo ikke tale på ministerens vegne, men jeg vil da bare spørge hr. Jan Petersen med hensyn til politiforliget, om hr. Jan Petersen er helt uvidende om, hvad der foregår i den socialdemokratiske gruppe i øvrigt. Det kunne man godt få indtryk af en gang imellem, når man læser aviser.

Men konkret med hensyn til politiforliget: Er hr. Jan Petersen helt ukendt med, at forligspartierne mødes jævnlig, og at det ikke er ret længe siden, at man igen har mødtes, og at det ikke ligefrem var besparelser på politiets budgetter, som Socialdemokratiet efterlyste?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Claus Hjort Frederiksen, fg.):

Til hr. Jan Petersen: Ja, vi sender et politisk signal om, at de besparelser, der gælder på statens område, også bør gælde de politiske partier. Det er et spørgsmål om, at vi også i praksis må vise, at de ting, som vi pålægger andre, er vi også selv som partier villige til at indordne os under. Det synes jeg kun er rimeligt. Men ja, det er en politisk tilkendegivelse.

Punkt 2: Nej, vi vil selvfølgelig ikke blande os i, hvordan de politiske partier udmønter den besparelse. Det har vi ingen jordisk intention om at blande os i.

For det tredje er der for regeringen ikke tale om, at vi begår forligsbrud med det her.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Må jeg til fru Birthe Rønn Hornbech sige, at jeg sådan normalt er rimelig velorienteret om, hvad der sker i den socialdemokratiske folketingsgruppe, og at det for politiforligets vedkommende ikke vedrører det her. Det, jeg forholder mig til, er, om der er en undtagelse fra effektiviseringskravene fra regeringens side, for så vidt angår politiforliget. Er der sket en skærpelse f.eks. af produktivitetskravet til politiet og til forsvaret efter regeringsskiftet?

Må jeg så spørge ministeren om regeringens forhold til forlig: Er det sådan, at regeringen respekterer de forlig, som dele af regeringen var forpligtet af, før man dannede regering? I det tilfælde skal jeg da bekræfte, at sådan har det været før. Partier påberåbte sig ikke modstand imod forlig, som de ikke var med i, inden de kom i regering, men de accepterede forligene. Det gør man åbenbart anderledes nu, men er regeringen villig til at respektere forlig, hvor kun et af regeringspartierne er med? Det er det, der mangler svar på, og ikke det andet.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Claus Hjort Frederiksen, fg.):

Ja, det er regeringen naturligvis. Det eneste men, der er i denne her sag, er, at efter regeringens opfattelse er der ikke noget forlig på det her område.

Kl. 14.05

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 50: Forslag til lov om ændring af lov om social pension. (Udvidelse af regler om helbredstillæg).

Af socialministeren (Henriette Kjær).
(Fremsat 7/11 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Eva Kjer Hansen (V):

I Venstre er vi glade for, at der nu med dette lovforslag kommer nogle klare regler, der sikrer de økonomisk dårligere stillede pensionister hjælp til tandproteser, briller og fodbehandling.

Efter at have konstateret et fald i kommunernes udgifter til personlige tillæg blev der som bekendt sat en undersøgelse i værk i foråret. Undersøgelsen om kommunernes praksis for tildeling af personlige tillæg viste, at kommunerne havde strammet op i tildelingen af tillæggene, og at der i øvrigt var store forskelle fra kommune til kommune i administrationen af reglerne.

Vi fandt det derfor oplagt at tage initiativ til at sikre økonomisk hjælp til nogle bestemte ydelser, som kan være meget omkostningskrævende for den enkelte pensionist. Det betyder, at pensionisten fremover kan få dækket op til 85 pct. af udgiften til tandproteser, briller eller fodbehandling, selvfølgelig under forudsætning af, at der er et fagligt dokumenteret behov for den pågældende ydelse, og under forudsætning af, at pensionisten har en likvid formue under 53.100 kr. og med en aftrapning afhængig af den personlige tillægsprocent. Dermed er denne ordning akkurat ligesom helbredstillægget en imødekommelse i forhold til de pensionister, der har begrænsede indtægter og begrænset formue ud over pensionen.

Jeg ønsker at understrege, at pensionisten naturligvis skal have og får valgfrihed med hensyn til valg af leverandør. Den udgift, kommunen måtte have til den pågældende ydelse, kan pensionisten bruge hos den leverandør, pensionisten selv vælger. Dette gælder også, selv om en kommune måtte have indgået en prisaftale med en eller måske flere leverandører, hvilket jeg i øvrigt ville finde oplagt at gøre.

Så med dette lovforslag mener jeg, at vi har løst de problemer, der har været for de dårligere stillede pensionister, i form af at man nu bedre